

ת"פ 41869/12/19 - מדינת ישראל נגד אנטון איסקוב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 41869-12-19 מדינת ישראל נ' איסקוב

ת"פ 15514-05-18

ת"פ 61218-07-19

ת"פ 4869-12-19

ת"פ 21204-08-17

בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד דואק

המאשימה

נגד

אנטון איסקוב

ע"י ב"כ עו"ד רוזין

הנאשם

נוכחים:

בא כח המאשימה עו"ד דואק

בא כח הנאשם עו"ד רוזין

הנאשם - הובא

גזר דין

העבירות

הנאשם, כבן 50, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, ולאחר מכן ביקש לצרף 4 תיקים נוספים.

בת.פ 4858-10-17 (להלן התיק הראשון), הורשע בעבירה של הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), בכך שביום 03.05.2017 בשעה 05:02 או בסמוך לכך, הסיג גבול בבית עסק מסוג מינימרקט בעיר לוד, בכך שניפץ את חלון הוויטרינה והכניס את ידו, בכוונה לבצע גניבה. בהמשך, גנב ארגז יין בעלות משוערת של כ-1000 ₪.

בת.פ 21204-08-17 (להלן התיק השני), הורשע בעבירה של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973 (להלן: "הפקודה"). על פי תיאור העובדות, בתאריך 26.12.16 החזיק ב-10 מנות סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל כולל של 0.898 ± 0.15 גרם נטו, לצריכתו העצמית וללא היתר או רישיון מהמנהל.

בת"פ 15514-05-18 (להלן התיק השלישי), הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) + 7(ג) רישא לפקודה. על פי תיאור העובדות, ביום 12.06.17, החזיק על גופו בתוך קרע בבגדיו התחתונים, סם מסוכן מסוג הירואין במשקל כולל של 4.815 גרם, כשהוא מחולק לשתי "מנות".

עמוד 1

בת"פ 61218-07-19 (להלן התיק הרביעי), הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודה. בכך שביום 21.04.19, החזיק בסם מסוכן מסוג הירואין במשקל של 0.5182 בתוך נייר.

בת"פ 41869-12-19 (להלן התיק החמישי), הורשע בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק. לפי עובדות האישום בתאריך 3.8.2019 בשעה 06:00 או בסמוך לכך, הגיע לחנות לממכר משקאות, פירק את מצלמת האבטחה שהייתה מותקנת מחוץ לחנות, השליך אותה על הרצפה ומיד לקח אותה ועזב את המקום. שווי המצלמה 350 ₪.

ההליכים בעניינו של הנאשם התמשכו בשל אי התייצבותו לדיונים, פעם אחר פעם, בכמה מתוך התיקים המצורפים. בין היתר, הנאשם נמנע מהתייצבות למרות שניתנו נגדו צווי הבאה רבים. בסופו של דבר, ביום 15.1.20 הובא לפני בית המשפט במסגרת של צו הבאה, אז החליט סג"נ כב' השופט מזרחי על מעצרו עד להחלטה אחרת, והוא נותר במעצר עד היום.

התסקירים

בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים.

התסקיר הראשון מיום 11.03.18 ניתן במסגרת בדיקת התאמתו לבית המשפט הקהילתי. שירות המבחן התרשם מבעייתיות סביב מספר מוקדים: צריכת סמים אינטנסיבית, מצב בריאותי ירוד וקשיי תפקוד הניכרים בתחומי חיים שונים. כמו כן, נכתב כי הנאשם נעדר גורמי תמיכה כלשהם, ובנוסף מצבו הכלכלי ירוד. נבחנה התאמתו להליך קהילתי, אך תנאי מקדים לכך היה השתלבות מיידית באשפוזית. כיוון שהנאשם התנגד לכך, הוא לא נמצא מתאים לבית המשפט הקהילתי.

בתסקירים מיום 01.01.19 ומיום 26.02.19 דווח, כי הנאשם לא הגיע ל-4 פגישות אבחון בשירות המבחן וכן לא יצר קשר מיוזמתו. בית המשפט איפשר לו הזדמנות נוספת, ודחה את הדיון.

בתסקיר מיום 07.05.19 נכתב כי נערכה פגישה עם הנאשם. עלה כי הנאשם גרוש ואב לילד בגיר. הנאשם מתגורר לסירוגין בבית אמו, הוא מוכר כדר רחוב, מכור לסמים ואינו עובד. הנאשם החל בשימוש בסמים בגיל 18 והסתבך בפלילים בשל התמכרותו לסמים. במהלך השנים הוא צבר הרשעות רבות, וריצה עונשי מאסר. נכתב כי הנאשם מקיים מערכת יחסים מורכבת עם אמו בת ה-79, הסובלת ממחלות שונות ודמנציה. האם מסרבת לקבל עזרה טיפולית מטעם הביטוח הלאומי או גורמי הרווחה והטיפול בה מוטל על הנאשם. התרשמות שירות המבחן היא כי האם מצויה בסיכון במצבה הנפשי, הפיזי והתפקודי. בין החודשים 11.2018-02.2019 הנאשם היה מטופל במסגרת מרפאה ונטל תחליף סם, אך זאת באופן לא יציב, לדבריו בשל קושי כלכלי לממן את הטיפול. הנאשם מקיים קשר עם עו"ס במסגרת היחידה לטיפול בדרי רחוב" בלוד אולם הקשר מתאפיין בחוסר יציבות. שירות המבחן מתאר את הנאשם כמי שסובל מהתמכרות לסמים על פני שנים ועקבות התמכרות זו מתקשה להתנהל באופן יציב הן במישור התעסוקתי והן האישי ונוטה להסתבכויות חוזרות בפלילים. ניכר כי הנאשם רוצה לשנות את אורח חיו אולם קיים פער בין רצונותיו והצהרותיו לבין דרכי פעולתו וכן יכולתו להתמיד בתהליכים אותם מתחיל. הנאשם סירב להצעות להשתלב בתכניות טיפול, ובסיכום נכתב כי קיים סיכון ממשי להישנות עבירות. בסופו של דבר שירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית.

למרות האמור בתסקיר, הצהיר הנאשם כי הוא מעוניין להיכנס לאישפוזית, ובית המשפט נעתר לו ודחה שוב את הדיון על מנת לבחון התקדמותו. בתסקיר מיום 06.06.2019 דווח, כי הנאשם נקלט במסגרת אשפוזית לצורך הליך גמילה פיזית. שירות המבחן המליץ לדחות את הדיון בעניינו על מנת שניתן יהיה לבחון את השתלבותו ולהציג המלצה מגובשת.

ביום 24.06.2019 הוגשה הודעת עדכון מטעם שירות המבחן, לפיה הנאשם צרך כדורים ללא אישור במסגרת האשפוזית וכן גנב מכשיר טלפון נייד, ובעקבות זאת הורחק מהטיפול באופן מידי. ניסיון לאתרו על מנת לבחון את התנהגותו לא צלח. שירות המבחן העריך כי הנאשם אינו בשל לגייס כוחות לצורך עריכת שינוי בדפוסיו, והמליץ להקדים את הדיון ולהטיל ענישה

קונקרטי.

לאחר ההודעה האמורה, הנאשם עתר לדחיית הדיון, אך לאחר מכן לא התייצב לדיונים, וניתנו נגדו צווי הבאה. בסופו של דבר הובא בצו הבאה, ונעצר ביום 15.1.20.

טיעוני הצדדים

התביעה טענה בעניין חומרת העבירות והצטברותן, והפנתה לעברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעות קודמות שרובן בעבירות סמים, וכן לקיומם של שני מאסרים על תנאי בני הפעלה. התביעה הציגה מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהתיקים. לדעתה, בגין התיק הראשון מתחם הענישה נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר; בגין התיק השני המתחם נע בין ענישה צופה פני עתיד ועד 12 חודשי מאסר; בגין התיק השלישי המתחם נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר; בגין התיק הרביעי המתחם נע בין ענישה צופה פני עתיד ועד 12 חודשי מאסר; בגין התיק החמישי נטען למתחם הנע מענישה צופה פני עתיד ועד 12 חודשי מאסר. ב"כ התביעה הדגישה כי הנאשם משתמש וסוחר בסמים לאורך שנים, מבצע עבירות רכוש ופוגע בזולת. עוד ציינה, כי לנאשם ניתנו מספר רב של ניסיונות שיקום שכשלו. הנאשם לא ניצל את ההזדמנויות שניתנו לו הוא שב וביצע עבירות, הפסיק להתייצב לבית המשפט והובא בצווי הבאה. תסקירי שירות המבחן שליליים ובהעדר טיפול קיים סיכון ממשי להישנות עבירות. נוכח הנסיבות עתרה התביעה להטיל על הנאשם מאסר בפועל בכל אחד מהתיקים, בתוך המתחם שצוין, הפעלת מאסרים על תנאי במצטבר לעונש המאסר, קנס כספי, הפעלת התחייבות, פיצוי למתלוננים וכן פסילת רישיון נהיגה. התביעה הגישה אסופת פסיקה.

ב"כ הנאשם טען, כי כל העבירות בוצעו לרקע השימוש בסמים, ועל פי הלכת ג'אבר יש לקבוע כי המדובר באירוע אחד. עוד נטען, כי הנאשם הביע חרטה ואף הצליח להפסיק את השימוש בסמים לתקופה מסוימת אך הלחץ הכריע אותו והוא חזר להשתמש בסמים. לאור מצב הדברים, ביקש ב"כ הנאשם להסתפק בהפעלת המאסר על תנאי התלוי נגד הנאשם למשך שלושה חודשים ולאפשר לו להמשיך בשיקום שכן היום הוא אינו משתמש בסמים או בתחליפי סם. בנוסף, טען כי הנאשם מתמודד עם מצבה הרפואי הקשה של אמו שהיא ערירית ומבוגרת והוא היחיד שמטפל בה. לדבריו ללא הסיוע של הנאשם אמו תקרוס ויש להתחשב בכך לעניין הטלת הענישה. ב"כ הנאשם טען כי קיים מאסר על תנאי נוסף אשר התביעה מבקשת להורות על הפעלתו, אך הוא כבר התיישן, לנוכח הלכת רע"פ 1553/15 עיסא נ' מד"י (31.10.17).

הנאשם בדברו האחרון הודה שטעה ולא ישוב על מעשים אלו. כמו כן אמר שמצבה של אמו קשה מאד, עולמו חרב עליו והוא ביקש להתחשב במצבו.

מתחם העונש ההולם

אירוע אחד או כמה אירועים?

בעניין ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מד"י (29.10.14)), נקבע כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת, ייחשבו לאירוע אחד. כב' השופטת ברק-ארז ציינה כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה.

בע"פ 5668/13 מזרחי נ' מד"י (17.3.16), ציין כב' השופט סולברג כי תזכיר חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה - תיקונים שונים), התשע"ו-2015, מציב מבחן שונה במקצת להגדרת "אירוע":

בתזכיר מובע חוסר שביעות רצון מן הפרשנות שנתנה הפסיקה למונח 'אירוע' ("המבחנים הרחבים שבהלכת ג'אבר חותרים תחת סעיף ריבוי העבירות"), ומוצעת בו הגדרה שונה, מצומצמת יותר, שאת 'גבולות הגזרה' שלה יש לשרטט באמצעות שני מבחנים: "המבחן הראשון

עמוד 3

והמרכזי הוא מבחן טכני באופיו אשר בוחן האם המעשים בוצעו בקרבת זמן ומקום". ההיגיון העומד בבסיסו של מבחן זה, כך מוסבר, הוא כי ביצוע מעשים שונים במרחק של מקום וזמן, מבטא מידת אשם מוגברת, אשר צריכה להתבטא בחלוקה לכמה אירועים; המבחן השני הוא מבחן מהותי באופיו, מטרתו לסייג את המבחן הראשון, והוא מונחה על-ידי שני פרמטרים - זהות האינטרסים המוגנים ומספר הקרבות. "כך, גם אם המעשים בוצעו בקרבת זמן ומקום, ככל שהמעשים פוגעים באינטרסים מוגנים שונים יותר וככל שמדובר בפגיעות בקרבות שונים, תגבר ההצדקה לקבוע שמדובר בשני אירועים שונים".

בענייננו, הנאשם ביצע את העבירות במהלך תקופה של שנתיים וחצי. אין המדובר בעבירות שבוצעו ברציפות, אלא באירועים נפרדים בזמן ובמקום, אשר כוונת כלפי קורבנות שונים. בנסיבות אלה, אני סבורה כי לא מתקיים מבחן הקשר ההדוק. לפיכך, אתיחס לכל אחד מן האישומים כאירוע בפני עצמו.

החזקת הסמים שלא לצריכה עצמית

אין צורך להכביר מילים על חומרתן של עבירות הסמים, ופגיעתן הרבה בחברה כולה. עם זאת, כידוע מנעד הענישה הוא רחב, בשים לב לסוג הסם, וכמותו.

בנוגע לעבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, בכמות גדולה, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר ממושכים (ע"פ 8820/14 שחר נ' מדינת ישראל (11.5.15); ע"פ 354/14 אלולדי נ' מדינת ישראל (1.7.14); ע"פ 1905/12 דהן נ' מדינת ישראל (8.11.12); ע"פ 3117/12 אביב נ' מדינת ישראל (6.9.12); ע"פ 810/11 בורגרקר נ' מדינת ישראל (30.5.11); עפ"ג 5694-02-14 מדינת ישראל נ' אבו דחל (27.4.14); רע"פ 7656/13 רוני דניאל נ' מדינת ישראל (14.11.13)). לעומת זאת, במקרים בהם דובר בהחזקה בכמות הדומה למקרה שלפניי, המדיניות מקילה יותר, כעולה מהדוגמאות שלהלן:

ברע"פ 1473/18 אוחיון נ' מד"י (22.04.18), הורשע הנאשם בהחזקה של סם מסוג קוקאין, במשקל נטו של 1.6888 גרם וכן יחידת סם מסוג קוקאין במשקל של 0.4185, שלא לצריכה עצמית. בית משפט השלום גזר עליו שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, וכן קנס ופסילה. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, ונקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 6 ל-12 חודשים לריצוי בפועל. העונש הוחמר למאסר למשך חודשיים בעבודות שירות. בקשה לרשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה.

בעפ"ג 12284-04-15 חזימיה נ' מד"י (17.06.15), הורשע הנאשם בהחזקה של סם מסוג קוקאין במשקל של נטו של 2.4291 גרם, שלא לצריכה עצמית. בין משפט השלום קבע את מתחם העונש ההולם בין 3 ל-12 חודשי מאסר. נוכח שיקולי שיקום חרג בית המשפט ממתחם הענישה וגזר על המערער 10 חודשי מאסר על תנאי, קנס ופסילה על תנאי. הערעור לבית המשפט המחוזי, נדחה.

בת"פ 19015-10-16 מד"י נ' דוד בן יוסף (לא פורסם), הורשע הנאשם בהחזקה של סם מסוג הרואין במשקל של 11 גרם, שלא לצריכה עצמית ובהכשלת שוטר. נקבע מתחם ענישה בין 10 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר 11 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, נמחק.

בת"פ 22722-05-13 מד"י נ' אלאעסם (13.04.14), הורשע הנאשם בהחזקה של סם מסוג קוקאין במשקל של 4.467 גרם, שלא לצריכה עצמית ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו. נקבע מתחם ענישה שנע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר. בית המשפט גזר 6 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, וקנס.

ב"כ התביעה הגישה פסיקה נוספת לפיה נקבעו מתחמי ענישה מחמירים יותר (ת.פ. 54399-03-13 מדינת ישראל נ' חדידה (19.3.15), ת.פ. 13642-10-18 מדינת ישראל נ' אבו עסידה (3.12.19)) אך לדעתי לא ניתן ללמוד מהם לענייננו, שכן באחד מהם דובר בהחזקת סמים בין כתלי הכלא, מה שמבסס חומרה יתרה, ואילו בשני דובר בהחזקת סמים מסוגים שונים בכמויות שאינן לצריכה עצמית, מה שמחמיר את הנסיבות ומצביע על חשש כבד לסחר בסמים.

בענייננו, לאור נסיבות החזקת הסמים בתיק השלישי, אני קובעת כי המתחם נע בין כמה חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר.

החזקת הסמים לצריכה עצמית

בעניין עבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית, מנעד הענישה הוא רחב ביותר, ובמקרים המתאימים מסכימה התביעה להסתפק אף בענישה מינורית (לדוגמא: ת"פ 44097-03-17 מד"י נ' טן (10.01.18); 37901-02-16 מד"י נ' אליאס ואח' (24.10.17); ת"פ 17904-01-16 מד"י נ' כהן (28.02.16); ת"פ 15074-10-11 מד"י נ' חוטה (10.02.15); ת"פ 18394-04-13 מד"י נ' משעלי שלי ואח' (09.09.14); ת"פ 11369-03-10 מד"י נ' ברנס (19.07.12); עפ"ג 29361-10-10 קורובוב נ' מד"י (29.12.10); ת"פ 7770-07-09 מד"י נ' עסילה (10.11.10); ת"פ 31854-07-10 מד"י נ' עדאסי ואח' (15.09.10)).

בענייננו, הנאשם החזיק בסמים לצריכה עצמית, בשתי הזדמנויות שונות, ובכל פעם, הכמות היתה מעל זו הנקובה בפקודת הסמים. משמעות מסוימת לחומרה יש לעובדה שבכל פעם החזיק בסם מסוג אחר, מה שמצביע על עומק מעורבותו בצריכת סמים.

לאור הנסיבות, המתחם ההולם לעבירות נושא התיק השני והתיק הרביעי, נע בין עונש הצופה פני עתיד לבין 6 חודשי מאסר.

הסגת גבול וגניבה

בנוגע לעבירות גניבה, מנעד הענישה רחב, ותלוי מאד בנסיבות ביצוע העבירה. בדרך כלל, כשמדובר בגניבת רכוש שאינו בעל שווי רב, נקבע כי המתחם נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל- 10 חודשי מאסר בפועל (ת"פ 43347-07-12 מד"י נ' מושייב (14.5.14)), אך במקרים רבים הסתיים ההליך ללא הטלת מאסר בפועל (ת"פ 27120-10-12 מד"י נ' סבירוב (15.07.14); ת"פ 31463-05-13 מד"י נ' פלוני (14.05.14); ת"פ 60758-12-12 מד"י נ' טרזי (9.6.15)).

גם בנוגע לעבירות הסגת גבול שנועדו לשם גניבה, מדיניות הענישה בעלת מנעד רחב, ונראה כי העונשים המוטלים תלויים בנסיבותיו האישיות של הנאשם. כך, כשדובר בנאשמים בעלי עבר פלילי מכביד, הוטלו עונשי מאסר, זאת בייחוד כשהנאשם נשא מאסר על תנאי בר הפעלה (עפ"ג (ב"ש) 47551-07-10 חביב נ' מד"י (10.11.10); ת"פ 1686/06 מד"י נ' אפרמוב (13.1.10); ת"פ 60264-10-13 מד"י נ' גריף (3.11.14); ת"פ 50329-01-15 מד"י נ' יבדייב (22.3.15); ת"פ 49112-04-14 מד"י נ' אלפקיר (18.11.14)). לעומת זאת, כשדובר בנאשמים ללא עבר מכביד, או בהתקיים שיקולי שיקום, הסתיימו ההליכים לא פעם, ללא עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, אלא במאסר בעבודות שירות (רע"פ 9043/14 ברששת נ' מד"י (18.1.15); עפ"ג (מרכז) 8965-12-14 קרעי נ' מד"י (25.1.15)), או אף בענישה הצופה פני עתיד (ת"פ 8790-11-09 מד"י נ' אסור (7.2.10); ע"פ (מרכז) 6587-04-09 קנט נ' מד"י (9.7.09); ת"פ 2996/09 מד"י נ' שיף (24.1.10); ת"פ 7697-02-11 מד"י נ' בלנק (11.6.14); ת"פ 25020-01-15 מד"י נ' ברוך (10.2.15)).

בענייננו, בתיק הראשון, הנאשם הסיג גבול בכך שניפץ שמשה של חלון ויטרינה בחנות, וגנב מתוכה ארגז יין, ומעשיו מצויים ברף חומרה גבוה יחסית נוכח המעשה האלים. בתיק החמישי - חיבל במצלמת אבטחה וגנב אותה. ב"כ התביעה טענה כי יש להחשיב את האירוע נושא התיק הראשון כעבירה של התפרצות, אך טענה זו מעוררת קושי, שעה שבחרה התביעה להסתפק

בעבירה של הסגת גבול, שעונשה המקסימלי הוא שנתיים מאסר. לצד זה, יש להתחשב בנסיבות החמורות של ניפוץ שמשא באופן אלים, לשם נטילת רכוש מן החנות.

אני קובעת כי המתחם ההולם לתיק הראשון נע בין עונש הצופה פני עתיד, ועד 6 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שרות. בגין התיק החמישי, המתחם נע בין עונש צופה פני העתיד, לבין מאסר קצר שיכול שירוצה בעבודות שרות.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם החל את דרכו העבריינית עוד בשנת 1999, ומאז צבר לחובות הרשעות רבות בעבירות סמים ורכוש ואף ריצה מאסרים בפועל, המצטברים לכדי שנים ארוכות.

מאסרים על תנאי בני הפעלה

לאחרונה נדון הנאשם במסגרת ת"פ 34627-08-15 בגין החזקת סמים מסוג קוקאין לצריכה עצמית. בגזר הדין שניתן ביום 28.3.16, הוטלו עליו 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים, לבל יעבור עבירת סם מכל סוג. המאסר על תנאי הוא חב הפעלה, בגין העבירות נושא התיק השני והשלישי (להלן: המאסר על תנאי הראשון).

בנוסף, הנאשם נדון במסגרת ת"פ 39259-04-14 בגין עבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית. בגזר הדין מיום 11.09.16, הורה בית המשפט כי יחודש מאסר על תנאי בן 3 חודשים בגין עבירות סמים מסוג עוון, שהוטל עליו בשעתו במסגרת ת"פ 4246/06 (גזר דין מיום 02.09.07, וזאת למשך 18 חודשים נוספים. המאסר על תנאי הוא חב הפעלה בגין העבירות נושא התיק השני והשלישי (להלן: המאסר על תנאי השני).

ב"כ הנאשם טען כי המאסר על תנאי השני לא ניתן להפעלה כיום, אלא התיישן בהתאם להלכת דיב עיסא (רע"פ 1553/15 דיב עיסא נ' מד"י (31.10.17)), בה נקבע כי התיישנות עונשים בהתאם לדין תחול גם על עונשי מאסר על תנאי. הטענה היא כי היות שתקופת התיישנות העונש לגבי עבירות מסוג עוון היא 10 שנים, והיות שאותו מאסר על תנאי הוטל ביום 2.9.07, יש לקבוע כי הוא התיישן ביום 2.9.17. ב"כ הנאשם ער לעובדה שהמאסר על תנאי המדובר הוארך למשך 18 חודשים נוספים כמפורט לעיל, אך לטענתו, הוראת ההתיישנות גוברת. לאחר בחינה, אין בידי לקבל את הטענה, וזאת משני טעמים.

ראשית ועיקר, טועה ב"כ הנאשם בטענתו לפיה תקופת התיישנות העונש בענייננו היא של 10 שנים. אמנם, המאסר על תנאי חל על עבירות סמים מסוג עוון, אלא שעל פי הוראת סעיף 10 לחסד"פ, תקופת התיישנות העונש לא נקבעת בהתאם לעבירות שעליהן חל התנאי, אלא בהתאם לעבירה שבה הורשע הנאשם, ובעקבותיה הוטל אותו מאסר על תנאי, כפי שנקבע בבג"צ 1618/97 סצ' נ' עיריית תל אביב יפו (16.6.98):

מהוראת סעיף 10 עולה כי אורך תקופת ההתיישנות של עונש תלוי בסיווגה של העבירה שבגינה הוטל כפשע, עוון או חטא.

לעניין זה התייחס פרופ' פלר (ש"ז פלר, יסודות בדיני העונשין, המכון למחקרי חקיקה ע"ש סאקר, האוני' העברית, 1987, חלק ב' עמ' 638):

לעניין תקופות ההתיישנות, בחר המחוקק את שיטת הצמדתן לסוג העבירה שעליה נגזר העונש. הוטל העונש בשל פשע, תקופת ההתיישנות היא עשרים שנה, בשל עוון היא עשר שנים, ובשל חטא שלוש שנים.

בענייננו, גזר הדין בת"פ 4246/06 ניתן בעקבות ההרשעה בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, שהיא עבירות מסוג פשע, לפיכך תקופת התיישנות עונש המאסר על תנאי היא של 20 שנה, אותן יש למנות החל ממועד גזר הדין. לפי חישוב פשוט, תקופת ההתיישנות טרם חלפה בענייננו, והיא עתידה להסתיים לכל המוקדם ביום 2.9.2027 (במאמר מוסגר - עמוד 6

גזר הדין שניתן בת"פ 4246/06 אינו מופיע במערכת "נט המשפט" בשל יושן התיק, לכן לצורך גזר הדין הובא ללשכתי התיק המקורי מן הארכיב. מעיון עולה כי נפלה טעות בפתח גזר הדין שניתן שם, בכך שנרשם כאילו הנאשם הורשע בעבירה של החזקה לשימוש עצמי, ולא היא. על פי הכרעת הדין המקורית המתויקת בתיק, ההרשעה היתה בעבירה של החזקה שלא לשימוש עצמי, לפי סעיף 7(א) רישא לפקודה [הכרעת הדין וגזר הדין נסרקו לתיק זה]. בנוסף, אעיר כי נפלה טעות בגיליון המרשם הפלילי של הנאשם, בו נרשם כאילו הורשע הנאשם באותו עניין גם בעבירה של סחר בסמים, ולא היא. ראוי כי התביעה תפעל לתיקון המרשם הפלילי).

שנית, הטענה לפיה התיישן המאסר על תנאי בחלוף 10 שנים ממועד גזר הדין שניתן בת"פ 4246/06, משמעותה היא כי עוד במסגרת גזר הדין בת"פ 39259-04-14 חרג בית המשפט (כב' השופט גרינברג) מסמכותו, עת הורה על חידוש המאסר על תנאי למשך 18 חודשים, בשעה שעל פי החישוב שעורך ב"כ הנאשם, העונש התיישן בחלוף שנה (בלבד) מאותו מועד. אם כך היה סבור הנאשם, (ואינני מקבלת קביעה זו כאמור), בכל מקרה היה עליו לערער על גזר הדין ההוא, ולא ניתן להעלות טענות לגביו כיום כשהוא חלוט.

שלישית, הלכת דייב עיסא אליה מפנה ב"כ הנאשם, קובעת כי כללי התיישנות העונשים הקבועים בסעיף 10 לחסד"פ, יחולו גם לגבי עונשי מאסר על תנאי, אך אינה עוסקת בשאלת חלותם של כללי ההתיישנות, מקום בו הוארך מאסר על תנאי, או חודש, בהתאם לסעיף 56 לחוק העונשין. כיוון שפסק הדין לא עסק בסוגיה זו, ונוכח האמור קודם לכן, אינני סבורה שניתן ללמוד ממנו לעניינו. מעבר לצורך, אציין כי בהעדר הוראת חוק ברורה בעניין היחס שבין סעיפים 56 (לחוק העונשין) ו-10 (לחסד"פ), אכן עולה השאלה העקרונית: האם רשאי בית המשפט להורות על הארכת מאסר על תנאי או חידושו מעבר לתקופת התיישנות העונש, או שמא יש לומר כי תקופת ההארכה מוגבלת עד תום תקופת התיישנות עונש המאסר על תנאי המקורי, בהתאם לסעיף 10. למיטב ידיעתי, סוגיה זו לא הוכרעה עדיין בפסיקה, ואין זה ברור כלל כי יש לקבל את הפרשנות שמציע ב"כ הנאשם דווקא. בעצם, ניתן לחשוב על שתי דרכים שונות לילך בהן: הדרך האחת היא לקבוע כי הארכת התנאי (או חידושו) משמעותה כגזירת הדין מחדש, על ידי הארכה או אף הקמה לחיים של המאסר על תנאי המקורי, וזאת למשך תקופה מקסימלית של 3 שנים, כקבוע בסעיף 56. לשיטה זו, יש להתחיל ולמנות את תקופת התיישנותו של המאסר על תנאי שהוארך, מחדש, ובכך יינתן ביטוי לעובדה שהארכת התנאי מהווה צעד מקל ומתחשב כלפי הנאשם, למרות ששב וביצע עבירה שיש בה כדי לעצור את תהליך ה"מחילה והשכחה" של העבירה הקודמת (פלר, שם עמ' 651). ואמנם, משננקטה התחשבות כלפי הנאשם, לכאורה אין הצדקה להגביל את האפשרות להפעלתו של התנאי, במקרה של הרשעה חוזרת (שלישית), והדבר בעל משמעות בייחוד מקום בו ההארכה נעשית על סף חלוף תקופת ההתיישנות. תמיכה נוספת לפרשנות זו יכולה להימצא אם נביט על הארכת התנאי כעל "תחילת ביצועו של העונש", המהווה מעצור למרוץ ההתיישנות, כפי שנקבע למשל בעניין הטלת עיקולים בגין אי תשלום קנסות, כי יש בכך משום תחילת ביצועו של עונש הקנס, העוצרת את מרוץ התיישנות הקנס (בג"צ 1618/97 סצ"י נ' עיריית תל אביב יפו (16.6.98); ת"ק 6953/04 גרין נ' עיריית תל אביב יפו (16.8.04)). דרך אפשרית אחרת היא לקבוע, כי לעולם הארכת מאסר על תנאי תהא מוגבלת לתקופת ההתיישנות המקורית, זאת בהסתמך על הכלל העונשי הקובע שהארכת מאסר על תנאי אינה מהווה ענישה חדשה, אלא זהו אקט שיפוטי הנשאב מן ההליך המקורי בו הוטל התנאי (ע"פ 36/89 גריידי נ' מד"י (13.8.89)). פרשנות זו, מעמידה במרכז את עיקרון "המחילה והשכחה", וייתכן שניתן למצוא לה תימוכין על דרך ההיקש, מן הדין החל במקום בו הוטל על הנאשם עונש מאסר, אשר במהלך ריצויו תמה תקופת ההתיישנות. במצב שכזה, יש מקום לסבור כי הנאשם יופטר מריצוי התקופה החורגת מן ההתיישנות (פלר, שם עמ' 639), אלא אם נקבע כי ריצוי העונש בעצמו מהווה מעצור המפסיק את מרוץ ההתיישנות (פלר, שם). ההכרעה בין שתי הדרכים הללו דורשת דיון מעמיק, אשר ייקח בחשבון את הכלל המחייב לאמץ את הפרשנות המקילה יותר עם הנאשם, כפי שנעשה בעניין דייב עיסא עצמו. כך או כך, כפי שנאמר קודם לכן, סוגיה זו אינה מתעוררת בעניינו, שהרי תקופת התיישנות המאסר על תנאי התלוי נגד הנאשם היא בת 20 שנים, וטרם קרבה אל סופה.

מסקנתי היא אם כן, כי שני המאסרים על תנאי הם חבי הפעלה בענייננו.

בנוסף, תלויה נגד הנאשם התחייבות בת הפעלה על סך של 2,000 ₪, מ-ת"פ 39259-04-14.

נסיבות שאינן קשורות בעבירות

ב"כ הנאשם טען, כי כל העבירות בוצעו על רקע התמכרות הנאשם לסמים, ותיאר את מאמצי הגמילה שעשה הנאשם ולמרבה הצער כשל בהם. לדבריו אומנם תהליך השיקום נקטע אך הנאשם מעוניין להמשיך בתהליך, כיום הוא אינו משתמש בסמים ואף לא בתחליפי סם. למרבה הצער, מהתסקיר שהוגש לא עולה אופק שיקומי בעניינו והמלצת שירות המבחן היא לענישה קונקרטיה ומוחשית.

בנסיבות אלה, יש לגזור את הדין בהתאם לעיקרון ההלימה.

עם זאת, אתחשב במצבה הרפואי הקשה של אמו של הנאשם, ובטענתו לפיה הוא היחיד המטפל בה. בנוסף, אתחשב בכך שהנאשם עצור מיום 15.1.20.

גזירת הדין

היות שכל אחד מן האירועים עומד לעצמו, ונגרמה פגיעה לשני מתלוננים, אני רואה לנכון לגזור עונש נפרד לכל אחד מן האירועים.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. יופעלו 2 המאסרים על תנאי שהוטלו על הנאשם בת"פ 39259-04-14 ובת"פ 34627-08-15 למשך 3 חודשים כל אחד.

בגין האירוע נושא התיק הראשון - 1 חודש מאסר.

בגין האירוע נושא התיק השני - 1 חודש מאסר.

בגין האירוע נושא התיק השלישי - 6 חודשי מאסר.

בגין האירוע נושא התיק הרביעי - 1 חודש מאסר.

בגין האירוע נושא התיק החמישי - 1 חודש מאסר.

הנאשם יישא את עונשי המאסר והפעלת המאסרים על תנאי בחופף ובמצטבר, כך שבסך הכל יישא 12 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, מיום 15.1.20.

ב. תופעל ההתחייבות הכספית מת"פ 39259-04-14 בסך 2,000 ₪. הנאשם ישלם את הסכום ב-4 תשלומים חודשיים החל מיום 1.12.20.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יעבור עבירות לפי פקודת הסמים, מסוג פשע.

3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יעבור עבירות לפי פקודת הסמים, מסוג עוון, או גניבה, או הסגת גבול.

ד. פיצוי למתלונן בתיק הראשון בסך 1,200 ₪. הפיצוי ישולם ב-6 תשלומים חודשיים החל מיום 1.7.20. פיצוי למתלונן בתיק החמישי בסך 500 ₪, אשר ישולם ב-2 תשלומים חודשיים החל מיום 1.5.20.

ה. 12 חודשי פסילה על תנאי למשך שנתיים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות סמים.

ניתן בזה צו כללי למוצגים. הסמים יושמדו.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ' אדר תש"פ, 16 מרץ 2020, במעמד הצדדים.